

Arrest

nr. 166 849 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.12.2013 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Vooreerst stelt betrokkene dat hij in het bezit is van een bijlage 35. Hierop dient gesteld te worden dat betrokkene op 14.01.2014 werd afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht en heden dus niet meer in het bezit is van een bijlage 35.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene stelt werkzaam te zijn bij een dochteronderneming van de katoennatie. Doch betrokkene legt geen arbeidskaart voor noch toont hij aan onder één van de categoriën van vrijstelling van arbeidskaart te vallen. Aldus kan dit gegeven niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de elementen van integratie, het volgen van Nederlandse les, zijn vrienden en collega's betreft, deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat het gegeven betreft dat hij belastingen heeft betaald en bijgedragen heeft aan de sociale zekerheid, dit verhindert hem niet om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen.

De verzoeker roept de duur van zijn verblijf in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, op grond van de volgende motieven:

“Aan de heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig visum “

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van “de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel” en van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker haalt de motieven van de bestreden beslissingen aan en betoogt vervolgens:

“In de aanvraag van verzoeker werd het volgende opgeworpen in verband met de werkzaamheden van verzoeker bij kantoennatie:

...

Op 08.09.2010 werd hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

....

Dat voorts verzoeker zich in een prangende humanitaire situatie bevindt waardoor hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt om zijn aanvraag hier in België in te dienen.

Verzoeker is namelijk een persoon die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevindt dat zijn enige redding de regularisatie van zijn verblijf is

Verzoeker is al drie jaar werkzaam bij een dochteronderneming van de kantoennatie. Hij heeft daar een contract van onbepaalde duur en is daar tot op heden werkzaam.

Hij zou niet redelijk zijn om van verzoeker te verwachten dat hij zijn aanvraag indient in zijn land van herkomst aangezien dit concreet zou betekenen dat hij zijn werk/vast contract dient op te zeggen. Dat dit minstens een buitengewone omstandigheid uitmaakt voor verzoeker om zijn aanvraag hier in te dienen en niet in zijn land van herkomst.

.....

Dienst vreemdelingenzaken motiveert haar beslissing met betrekking tot dit aspect als volgt:

Betrokkene stelt werkzaam te zijn bij een dochteronderneming van de kantoennatie. Doch betrokkene legt geen arbeidskaart voor noch toont hij aan onder 1 van de categorieën van vrijstelling van arbeidskaart te vallen. Aldus kan dit gegeven niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker is van mening dat deze motivering een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk van de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers dienst vreemdelingenzaken heeft geen rekening gehouden dat verzoeker in het bezit was van een F-kaart (op basis van gezinshereniging met een Belgische onderdaan); aan het einde van zijn verblijf in het bezit van een bijlage 35 (omwille van het schorsend beroep bij de RVV).

Dit werd duidelijk vermeld in de aanvraag van verzoeker (pagina 2).

Dienst vreemdelingenzaken heeft deze kaart zelf aan verzoeker afgeleverd. Bezwaarlijk zouden zij kunnen stellen dat zij hiervan niet op de hoogte waren. Dienst vreemdelingenzaken neemt trouwens zelf deze beslissingen.

Het is algemeen geweten en conform de wet dat als familielid van een Belg of Unieburger je vrijgesteld bent van arbeidskaart en beroepskaart. Behalve als je familielid bent van een Kroaat. Dan geldt er een overgangsregeling voor werknemers. Voor Roemenen en Bulgaren liepen de overgangsmaatregelen af op 31.12.2013 doch deze 2 uitzonderingen zijn hier niet van toepassing.

Dat verzoeker dan ook van mening is dat de motivering van dvz daar waar zij stelt dat “betrokkene geen arbeidskaart voorlegt noch aantoonst onder 1 van de categorieën van vrijstelling van arbeidskaart te vallen en dit dus niet als buitengewone omstandigheid kan weerhouden worden.” niet zorgvuldig is en niet redelijk.

Immers vreemdelingen die een F-kaart hebben/hadden op basis van gezinshereniging met een Belg zijn vrijgesteld van het voorleggen van een arbeidskaart.

Dat eenvoudig uit het feit dat hij een F-kaart had (en dvz zeker van de hoogte was) blijkt dat hij vrijgesteld is/was van het voorleggen van een arbeidskaart.

Dat voorts dienst vreemdelingenzaken totaal geen rekening heeft gehouden met de stukken die verzoeker heeft voorgelegd om zijn werkzaamheden bij katoennatie te bewijzen.

Verzoeker heeft onder andere volgende stukken voorgelegd met betrekking tot zijn werkzaamheden:

3. loonfiches 2012-2013

4. loonfiche 281.10 jaar 2010

5. erkenningskaart haven Antwerpen

6. aanvaardingsformulier van de erkenning als havenarbeider logistiek contingent van bepaalde duur

7. arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur

8. aanbevelingsbrief Terminal Manager katoennatie

17. aanbevelingsbrieven van collega's van verzoeker

Dienst vreemdelingenzaken heeft hier in de bestreden beslissing geen enkele rekening mee gehouden, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Uit al deze documenten bleek dat verzoeker nog steeds aan het werken is.

Indien dienst vreemdelingenzaken bijkomende informatie hieromtrent nodig had, had zij dit steeds kunnen vragen, wat zij niet gedaan hebben.

De raadsman van verzoeker had dit op de laatste pagina van de aanvraag ook uitdrukkelijk vermeld dat indien bijkomende informatie nodig was, zij dit uiteraard graag zou bezorgen.

Dat dit een schending is van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De motivering

“Wat de elementen van integratie, het volgen van Nederlandse les, zijn vrienden en collega's betreft, deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van De elementen van integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2. van de vreemdelingenwet.”

en

“De verzoeker roept de duur van zijn verblijf in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3., in casu artikel 9 bis van de vreemdelingenwet zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het rijk maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid.”

is niet afdoende, zorgvuldig en onredelijk om te motiveren waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken om de aanvraag hier in België in te dienen. Deze motivering is zelfs in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De motivering van dienst vreemdelingenzaken is in feite strenger dan wat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet voorschrijft. Dit kan niet en is niet wettelijk.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

De wet bepaalt niet uitdrukkelijk wat buitengewone omstandigheden zijn. Dit kan dus van alles zijn.

Derhalve kan dvz in de bestreden beslissing onmogelijk stellen dat de elementen van integratie, het volgen van Nederlandse les, zijn vrienden en collega' betreft behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Deze motivering is volledig in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet dat niet bepaalt wat buitengewone omstandigheden zijn. Nergens staat in dit artikel te lezen dat elementen van integratie, volgen Nederlandse les, aanbevelingsbrieven van vrienden en collega's enkel elementen zijn die kunnen beoordeeld worden m.b.t. de gegrondheid en niet m.b.t. de ontvankelijkheid.

Waarom de verblijfsduur van verzoeker geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken, begrijpt verzoeker ook niet.

Deze stelling is een te strenge interpretatie van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en voegt voorwaarden toe aan artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dit kan niet en is niet wettelijk.

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen perfect te maken hebben met het lange verblijf in België, de integratie, ...

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Verzoeker was de mening toegedaan dat

- ☐ Het feit dat hij drie jaar werkzaam was/is bij kantoennatie
- ☐ Hij een contract had van onbepaalde duur
- ☐ Op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag 3 jaar en 9 maanden legaal in België verbleef
- ☐ Drie jaar vast werk heeft
- ☐ Onmiddellijk het nodige gedaan heeft voor integratie en volgen Nederlandse les
- ☐

dit omstandigheden uitmaken die als buitengewone omstandigheid kunnen gekwalificeerd worden.

Verzoeker is, gelet op het voorgaande, dan ook de mening toegedaan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dit in strijd is met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet die niet bepaald wat buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Immers artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt niet wat wel en wat niet als buitengewone omstandigheid dient te worden begrepen.

Dit wil zeggen dat alle mogelijke omstandigheden kunnen ingeroepen worden om de aanvraag te staven en te motiveren dat dit buitengewone omstandigheden betreffen.

De wetgever heeft nooit uitgesloten dat

- ☐ Het feit dat hij drie jaar werkzaam was/is bij kantoennatie
- ☐ Hij een contract had van onbepaalde duur
- ☐ Op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag 3 jaar en 9 maanden legaal in België verbleef
- ☐ Drie jaar vast werk heeft
- ☐ Onmiddellijk het nodige gedaan heeft voor integratie en volgen Nederlandse les
- ☐

dit geen omstandigheden kunnen uitmaken die buitengewone omstandigheden zijn.

Aldus kunnen theoretisch gezien, conform artikel 9 bis, de elementen die verzoeker aanhaalde wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en is de motivering van dvz daar waar zij stelt dat elementen van integratie enkel in de gegrondheidsfase kunnen onderzocht worden in strijd met artikel 9 bis.

Deze motivering is in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet die geen criteria oplegt wat wel en wat niet onder buitengewone omstandigheden dient te worden verstaan.

Dat immers op deze wijze alle aanvragen kunnen afgewezen worden op stereotype wijze.

Dat dit niet de bedoeling van de wetgever is geweest en elk dossier individueel dient beoordeeld te worden en verzoeker geen inzicht krijgt aan de hand van de bestreden beslissing waarom dit geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing op dit vlak eveneens een schending is van de motiveringsverplichting, artikel 62 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De geschonden geachte bepalingen en beginselen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke reglementering.

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.3. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker betoogt vooreerst dat geen rekening werd gehouden met zijn F-kaart en zijn bijlage 35, terwijl dit wel degelijk in de aanvraag werd vermeld en terwijl *“vreemdelingen die een F-kaart hebben/hadden op basis van gezinshereniging met een Belg zijn vrijgesteld van het voorleggen van een arbeidskaart.”*

Het klopt dat verzoeker in zijn aanvraag heeft verwezen naar het feit dat hij op 8 september 2010 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Dat deed hij onder de hoofding *“2.1. Feiten en procedurele*

voorgaanden”, waarin hij vervolgens wees op het feit dat hij “op 07.02.2013 [...] een beslissing [kreeg] die een einde stelde aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. Hieruit mag al duidelijk zijn dat verzoeker in zijn verzoekschrift een onvolledige weergave geeft van de feiten, die hij nochtans zelf wel correct had vermeld in zijn aanvraag.

Voorts kan de Raad zich niet van de indruk ontdoen dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van het motief met betrekking tot zijn tewerkstelling. De verwerende partij oordeelt immers niet dat verzoeker nooit op legale wijze zou hebben gewerkt omdat hij niet in het bezit zou zijn geweest van de juiste machtiging daartoe, zij stelt enkel dat hij op het moment van de bestreden beslissing –op een moment waarop, zoals eerder is vastgesteld in de bestreden beslissing, hij ook niet meer in het bezit is van een bijlage 35- deze machtiging niet heeft of kan aantonen, zodat zijn tewerkstelling niet kan leiden tot het aannemen van een buitengewone omstandigheid.

Waar verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met de stukken die zijn tewerkstelling bewijzen en verwijst naar het feit dat hij nog steeds aan het werken is, kan dus worden volstaan met de vaststelling dat met deze documenten wel rekening werd gehouden maar dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker thans niet meer op wettelijke wijze tewerkgesteld is omdat hij niet in het bezit is van een arbeidskaart noch aantoonst dat hij onder één van de uitzonderingen valt.

In de mate dat verzoeker betoogt dat de verwerende partij hem om bijkomende informatie had moeten vragen, toont hij niet aan welk belang hij bij deze grief heeft: hij brengt immers geen enkel concreet element bij dat erop zou kunnen wijzen dat hij alsnog in het bezit is van een arbeidskaart of kan aantonen dat hij een vrijstelling zou genieten, zodat er geen enkele indicatie is dat, mocht de verwerende partij hem om bijkomende informatie hebben gevraagd, één en ander tot een andere beslissing zou kunnen hebben geleid.

Verzoeker toont geen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen aan op deze gronden.

Verzoeker richt zijn pijlen vervolgens op het standpunt van de verwerende partij dat zijn integratie en de duur van zijn verblijf tot de gegrondheid van de procedure behoren.

De bestreden beslissing vangt aan met de volgende passage:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Verder wordt toegelicht:

“Wat de elementen van integratie, het volgen van Nederlandse les, zijn vrienden en collega's betreft, deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

en

“De verzoeker roept de duur van zijn verblijf in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).

Dat niet, of niet afdoende zou zijn gemotiveerd waarom de betrokken elementen in deze fase van de procedure niet worden aangenomen, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de wet niet uitdrukkelijk bepaalt wat buitengewone omstandigheden zijn. Dit impliceert echter niet dat, zodra de verwerende partij er een invulling aan geeft

die verzoeker niet zint, zij de wet zou overschrijden, door strenger te zijn dan het wettelijk voorschrift of door er een voorwaarde aan toe te voegen. Het betekent evenmin dat, omdat de wetgever niet uitdrukkelijk bepaalde elementen zou hebben uitgesloten als zijnde buitengewone omstandigheden, ze per definitie zouden moeten worden aangenomen. Het standpunt van de verwerende partij, dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoeker en de duur van zijn verblijf, niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd, vindt steun in de rechtspraak van de Raad van State, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. In zijn arrest van 9 december 2009 heeft de Raad van State nog uitdrukkelijk geoordeeld dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht.

2.1.4. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Wat kan worden beschouwd als een tweede middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het luidt als volgt:

“Dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als ook van artikel 8 van het EVRM.

Een terugkeer naar haar land van herkomst teneinde daar zijn aanvraag in te dienen is een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker beroept zich dan ook voornamelijk op artikel 8 van het “Europees Verdrag van de Rechten van de Mens” (EVRM): het recht op een familie -en gezinsleven.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Het verplicht staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Dit is in casu het geval. Naast het recht op eerbiediging op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven. Verzoeker beroept zich dan ook op het recht op privéleven dat hij met zijn vrienden/collega's moet kunnen dienen uitoefenen teneinde hier verblijf te krijgen. Het begrip “privé-leven” omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn zodat verzoeker minstens aanspraak dient te kunnen maken op dit recht op een privé-leven. Hij verwijst hiervoor naar de verschillende aanbevelingsbrieven.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen dienen vernietigd te worden.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Reeds in de eerste bestreden beslissing werd geoordeeld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet was aangetoond omdat de verwerende partij van oordeel was dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij familieleden in België heeft, en dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen. Nog daargelaten de vraag of de verwerende partij wat dit laatste aspect kan worden bijgetreden, stelde zij verder ook dat de elementen van integratie niet verantwoorden waarom de aanvraag niet in het land van herkomst worden ingediend en is gebleken, bij de beoordeling van het eerste middel, dat verzoeker deze argumentatie niet heeft kunnen ontkrachten.

Verzoeker lijkt in zijn tweede middel volledig voorbij te gaan aan het voormelde standpunt van de verwerende partij dat hij zich naar zijn land van herkomst moet begeven om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, op welk moment de elementen van zijn integratie zullen worden onderzocht.

Het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). In casu ligt, zoals reeds gesteld, een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door verweerder ten gronde of het door verzoeker ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoekster de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS